

אז תנו לדובים לנצח

הדבר הכי רומנטי שגברים נושים עושים בקיץ זה לריב על החזן

אני מתעכבת על עניין החתונות משום שהן ממחישות היטב את תרמית הקיץ הגדולה שאין לה שום בסיס במציאות. בכל סרט נעורים אמריקני, שיר פופ טיפשי ברדיו או פרסומת לקוקה קולה, מציגים את החורשים החמים כשיאה של השנה, תקופה של שמחת חיים מתפרצת ויצרים גועשים. אנשים שזופים רוקי דים במסיבות חוף לוחטות, משתעשעים במשחק כדור קבוצתי או מתזוים זה על זה בשוכבות זרנוקים קרירים של מים. בפועל, אם אתם שואלים אותי, הדבר הכי רומנטי שגברים נושים עושים בקיץ זה לריב על החזן.

אחרי הקיץ האחרון גם אי אפשר לטעון נגדי שלא ניסיתי. מכיוון שערפדים נחשפים לשמש בתדירות גבוהה משלי, הצטיידתי בתחילת העונה, לראשונה

בחיי, בכרטיסיה המקנה שש כניסות מלאות הבטחה למי כון שיוף. בדמיני ראיתי את עצמי רצה בהילוך איטי על חוף הים בשיוף נצחי כמו פמלה אנדרסון ב"משמר המפרץ". אחרי הפעם הראשונה במיטת השיוף, גורי שפגש אותי בעבודה דיווח שלא רואים שום הבדל. אחרי הניסיון השלישי או הרביעי נדמה היה שמשוה מתחיל סוף סוף לזוז. אחרי שישה טיפולים

מלאים, שבמהלכם שכבתי בלי תווה בין שני לוחות גריל לוחטים כמו טוטס גבנ"צ, יכולתי להתגאות בגוף אחיד של מי שלקתה בצהבת.

עם החורף הצונן אני מסתדרת הרבה יותר טוב. הקור מיטיב עם אפידרמיס עייף ועצבים רופפים. כשמגיע הגשם הראשון אני מרגישה אותו שוטף את הכל, סוחף איתו משקעים וזיכרונות, לא משאיר דבר על מקומו. למרבה הצער, אותו דבר קורה מדי שנה גם לשכונת התקווה.

einavg@israelhayom.co.il

אחת התופעות התמוהות ביותר במנהגי ההידווגות של ישראלים הוא נטייתם המובהקת להתחתן בקיץ, הרגל שגם הגדולים שבחוקרי הטבע לא יצליחו להסביר. מאיפה שלא ברי חנים את ההעדפה המשונה הזו, אין בה הרי שום היגיון. הצצה בנתוני השירות המיטאורולוגי הישראלי מגלה שבחודש אוגוסט האחרון, למשל, נמדדו מעלות ליד צפת. בירושלים, המפורסמת באקלים הנוח שלה, נמדדו באותה תקופה 41 מעלות. מדובר כלי ספק בתנאים של אקלים קיצוני. להחליט לקבוע חתונה לעיצומו של הגיהנום הזה נראה הגיוני בערך כמו לנצל טייפון כדי לערוך בריתה.

הרעיון המופרך כי הקיץ הוא הזמן הרומנטי בשנה כל כך מורש בהווה הישראלית עד שהוא מתגלה גם בקלאסיקות מקומיות. בראשן, כמובן, "בקיץ הזה תלבשי לבן" של נעמי שמר, עם הפזמון שכל אחד מכיר: "אני אבחר בך ואת בי תבחרי / וביחד נהיה לרוב / אם בקיץ הזה תלבשי לבן / ותתפללי לטוב". לא ברור אם זו היתה הכוונה המקורית אבל מוטב באמת שתתפללי לטוב כשלחות של 80-90 אחוזי מחרבת את המראה המעושן שדפקת ב-3,000 שקלים אצל מיקי בוגנים ומשווה לו את האפקט המתקבל כשמישהו מאפר בקרקעית כוס מים.

תוכלי כמובן להתנחם בזה שאף אחת אחרת לא נראית יותר טוב בתקופה הזאת של השנה. כלל ידוע בקיץ הוא זה: אלא אם ניחנת, כמו אחוז ועוס באוכלוסיית המזרח התיכון, בשיער מקלות דקיק וממושמע, אין שום סיכוי לשרוד בחום ובלחות של יולי-אוגוסט. אם אתם שואלים אותי, התכלית האמיתית של כל השרוטס הקצרצרים ותולצות הבטן הזעירות היא להסיט את תשומת הלב הציבורית מאזור האסון. אם הוזמנת לחתונה, תוכלי לכהון את הידרדרות הפריזורה שלך בצילומי הווידאו ולגלות שבכל השמחות שהתארחת בהן בקיץ פקד אותך גורל דומה: בתחילת הסרט הביתי את מפציעה בשיער גולש ומלא ברק. בסופו את נראית כמו רינו צרור אחרי צליחת הכנרת.

כשמגיע הגשם הראשון אני מרגישה אותו שוטף את הכל. לא משאיר דבר על מקומו. למרבה הצער, אותו דבר קורה גם לשכונת התקווה

